

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Oktawian Nawrot

ze skargi A. P.

na przewlekłość postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawie II KK (...),
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 10 czerwca 2020 r.

I. oddala skargę,

**II. zwalnia A. P. od opłaty oraz od wydatków postępowania,
obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

W dniu 21 kwietnia 2020 r. A. P. wniósł skargę na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki.

Wniósł o:

1) stwierdzenie, że w postępowaniu sądowym przed Sądem Najwyższym Wydziale Karnym w W. w sprawie rozpoznania środka odwoławczego w postaci kasacji od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w P. z 11 lipca 2019 r., II K (...) doszło do przewlekłości bez nieuzasadnionej zwłoki,

2) zalecenie Sądu Najwyższemu w W., aby przedmiotową sprawę rozpoznał w niezwłocznym terminie,

3) zasądzenie od Skarbu Państwa Prezesa Sądu Najwyższego w W. na rzecz pokrzywdzonego kwotę 10.000 zł z tytułu powstałej bez nieuzasadnionej zwłoki wynikłej z tej przewlekłości.

W uzasadnieniu skargi A. P. wskazał, że 6 września 2019 r. wniósł do Sądu Najwyższego kasację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 11 lipca 2019 r., II K (...). Podniósł, że od dnia wniesienia kasacji upłynęło ponad 6 miesięcy, w ciągu których nie doszło do rozpoznania sprawy. Następnie uzasadniając swoje żądanie wskazał na art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 6 § 1 k.p.c. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2008 r., III CZP 25/08, OSNC 2009, nr 9, poz. 127 i wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu z 28 marca 2000 r. w sprawie Baranowski przeciwko Polsce, skarga nr 28358/95. Zdaniem skarżącego w ten sposób wykazał on naruszenie jego dobra osobistego oraz sposób jego naruszenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy o z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm.), dalej: ustawa o skardze na przewlekłość, strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego. Zgodnie natomiast z treścią art. 2 ust. 2 ustawy, dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie.

Co do toku postępowania w sprawie trzeba wskazać, że 6 września 2019 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 10 lipca 2019 r., II K (...). Od momentu wpływu sprawy kasacyjnej do Sądu Najwyższego (6 września 2019 r.) do momentu wniesienia skargi na przewlekłość

(21 kwietnia 2020 r.) upłynęło 8 miesięcy. W tym czasie podjęto następujące czynności w sprawie: 6 września 2019 r. sprawa została zarejestrowana pod sygn. II KK (...) i przydzielona wskazanemu w zarządzeniu sędziemu. Następnie, 10 stycznia 2020 r. został wyznaczony skład orzekający, sędzia sprawozdawca oraz termin posiedzenia w celu rozważenia zarzutów kasacji w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Należy podkreślić, że jedynym rozstrzygnięciem, jakie mogło zapaść na posiedzeniu w dniu 23 stycznia 2020 r. było oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej, jednak została ona wówczas zakwalifikowana do rozpoznania na rozprawie. Opisany wyżej przebieg postępowania prowadzi do wniosku, że w ramach organizacyjnych Sądu Najwyższego zostały podjęte czynności zmierzające do rozstrzygnięcia sprawy – wyznaczono sędziego sprawozdawcę oraz termin rozpoznania sprawy, przy uwzględnieniu ewentualnej treści decyzji, jaka mogłaby być wydana na posiedzeniu. Okoliczności tej nie zmienia fakt, że do rozpoznania sprawy wówczas nie doszło, gdyż dopiero zapoznanie się z nią i analiza postawionych zarzutów kasacyjnych mogła skutkować rozstrzygnięciem sprawy – oddaleniem kasacji jako oczywiście bezzasadnych, bądź też skierowaniem sprawy na rozprawę, co czego finalnie doszło. Analiza dokonana przez sędziego sprawozdawcę nie doprowadziła jednak do wydania postanowienia o takiej treści, tylko do skierowania sprawy na rozprawę, na którym to forum możliwe jest podjęcie także innych decyzji, aniżeli na posiedzeniu, jakie wyznaczono na dzień 23 stycznia 2020 r.

Choć ustawa nie określa wyraźnie, jaki okres oczekiwania na rozpoznanie sprawy należy uznać za nieuzasadnioną zwłokę, to w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmowano, że o przewlekłości postępowania można zasadniczo mówić w przypadku beczynności sądu polegającej na niewyznaczeniu rozprawy, która trwa co najmniej 12 miesięcy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 maja 2005 r., III SPP 96/05; z 16 marca 2006 r., III SPP 10/06; z 21 marca 2006 r., III SPP 13/06; z 14 marca 2007 r., III SPP 3/07; z 12 maja 2005 r., III SPP 96/05; z 18 maja 2016 r., III SPP 53/16; z 14 marca 2007 r., III SPP 3/07; z 22 stycznia 2019 r., I NSP 68/18; z 22 stycznia 2019 r., I NSP 71/18; z 16 maja 2019 r., I NSP 28/19; z 21 maja 2019 r., I NSP 21/19; z 14 czerwca 2019 r., I NSP 37/19).

Biorąc powyższe pod uwagę, należy uznać, że postępowanie w sprawie kasacyjnej skarżącego nie toczy się opieszale, a tym samym skarga, jako niezasadna, na podstawie art. 12 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, podlega oddaleniu.

Z tego powodu Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt. I sentencji.

Uwzględniając złożony przez skarżącego wniosek, Sąd Najwyższy na podstawie art. 623 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość zwolnił go od uiszczenia opłaty, gdyż jest on pozbawiony wolności i nie posiada majątku, co powoduje, że uiszczenie jej byłoby zbyt uciążliwe. Z tych samych powodów skarżący został zwolniony od wydatków postępowania na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość.